

La frase del dia

“No és coherent proclamar la independència i en menys de 48 hores acceptar la jurisdicció de l'Audiència Nacional”

Clara Ponsatí, EXCONSELLERA D'ENSENYAMENT EXILIADA A ESCÒCIA

Tribuna

Carles Castellanos i Llorenç Professor de la UAB i membre de l'Associació Manuel González i Alba

Canvis de fons

Hem repetit tantes vegades aquell clam que ens diu que “el món canviarà de base...”, mentre la realitat apareixia immutable, que sembla que la nostra societat s'hagi tornat incapaç de veure els moviments reals de canvi que tenim ben a prop. Vull remarcar particularment la força de dos moviments populars que avancen davant dels nostres ulls: el moviment popular català per la independència i el moviment de les dones pel seu alliberament. Tots dos són esclats de llibertat, moviments amarats d'una nova manera de fer que crec que cal atribuir, en tots dos casos, a la força creixent de la presència femenina. L'alliberament de les dones serà també l'alliberament de la societat catalana. És un veritable axioma que cada dia que passa es fa més evident.

MALGRAT TOT, des de la proximitat, se'ns fan difícil de copsar les grans possibilitats socials i polítiques que aquestes formes del moviment popular porten al seu si perquè tot moviment de canvi és acompanyat, com la terregada que arrossega el torrent, de fenòmens contradictoris i contraris, de manera que ara pot semblar que és justament el moment pitjor perquè creix més i més el nombre d'assassinats de dones (feminicidis) i diferents expressions de la violència de gènere; i també observem que és justament ara que diverses formes de franquisme i de falangisme contra l'independentisme ressusciten com a veritables morts vivents.

PERÒ AQUESTES GREUS contradiccions no són excepcions, per molt que ho puguin semblar. La història dels fenòmens socials ens explica que, quan els moviments de canvi arriben, no ho fan mai tots sols: sempre apareixen envoltats de fenòmens abstrusos perquè el

vell món, la vella societat, es resisteix a abandonar els privilegis en què se sosté el poder d'unes minories. Es tracta d'una mena de “signes del temps”, uns signes que anuncien (de manera ben paradoxal) l'adveniment de canvis de fons en la nostra societat: són els “monstres del clarobscur” de què ja parlava Gramsci quan descrivia els fenòmens complexos que acompanyen els grans esdeveniments socials.

TOT PLEGAT, si ho mirem bé, no és cap

“En moments com aquests, envoltats de tempestes i monstres indesitjats, cal insistir en els objectius de llibertat que col·lectivament ens hem marcat

altra cosa que el terrabastall d'una república que vol néixer. En moments com aquests, envoltats de tempestes i monstres indesitjats, no és el moment de deixar-se portar per la confusió; cal insistir en els objectius de llibertat que col·lectivament ens hem marcat, que és la República Catalana independent que serà, com hem dit, la república de les dones, el règim polític que permetrà, entre altres conquestes, el desenvolupament de la meitat de la població avui oprimida. El fenomen de fons més important del moment present que cal remarcar i que dona més força a l'esperança és, doncs, el creixement de la consciència popular contra un poder cada vegada més identificat com una màfia patriarcal corrupta, congriada al voltant del règim monàrquic espanyol.

AQUEST 8 DE MARÇ el moviment feminista, especialment al nostre país, ha fet passos importants cap a la conquesta de la llibertat i la igualtat. El moviment popular per la República Catalana independent s'esforça, al seu torn, per reprendre el camí d'una estratègia republicana superant l'estrangulament d'una repressió permanent de caràcter franquista i la confusió que acompanya l'ofec. Arreu dels Països Catalans la defensa de la llengua, de l'escola, dels drets socials en general i del dret polític a decidir avança amb determinació.

AQUEST DIUMENGE, dia 11 de març, ens haurem pogut mobilitzar per mostrar la nostra voluntat de no aturar-nos en la reivindicació dels nostres objectius polítics. Ens trobem davant canvis de fons que han de venir i que vindran, si hi sabem posar tota la nostra força i la nostra saviesa col·lectives. És el moment de mantenir, en moments convulsos, el rumb dreturer amb el braç més ferm.

De set en set

Anna Carreras

Era i serà

Tots espeteguem, tard o d'hora, en la nostra crucifixió espiritual. Passa als 33 anys, tenint-te la llengua amb xiclet de

maduixa àcida en un poemari per mi definitiu. És el cas del prodigiós Jaume C. Pons Alorda, l'amic que publica *Era* a LaBreu Edicions, amb pròleg d'Eduard Sanahuja i epíleg, de genolls, de la colossal Lucia Pietrelli: un llibre que suma fragments d'un discurs sobre les religions del nostre temps. O bé passa als 50 (d'acord, encara 49) del fotògraf del delit i la perplexitat, el meu estimat Quim Fernández Callís. Dos seductors en peu de guerra, dos indisdisciplinats capaços de traduir *les Fulles d'herba* de Walt Whitman al català i de captar l'ànima del *backstage* i la vida viscuda als rodatges d'Albert Serra, respectivament. Dos terroristes de somriure criminal amb l'adrenalina tan indisdisciplinada com la de la parella del tema *Allí donde solíamos gritar* de Love of Lesbian. La vida esquitxa amb cops de màgia. Conèixer aquests dos meteorits, quina bella casualitat. En Quim és tan net que si neva torna a casa al·legant que no ha portat cap muda. Ho diu mentre bada amb el bec cònic dels gafarrons grocs. En Jaume és el visionari de la floridura del temps dedicat a acaronar els forats de les coses, les seves mancances, en llibres que es des-sagnen i ens enlluernen. Tots dos *gentlemans* del present provoquen i ironitzen, vitalistes i generosos. Capturen la brutalitat de l'esforç per sobreviure en un univers de hienes. *Era* és el relat d'un subjecte que vol sadollar-se de tu, d'agraïment a la matriu, a la Serp alleudadora, i habitar el gerundi i llurs mudances. En Quim i en Jaume puguen el nivell, bagolen l'apocalipsi, fan mi-ques els contraris i m'ensenyen a caminar.

Sísif

Jordi Soler

